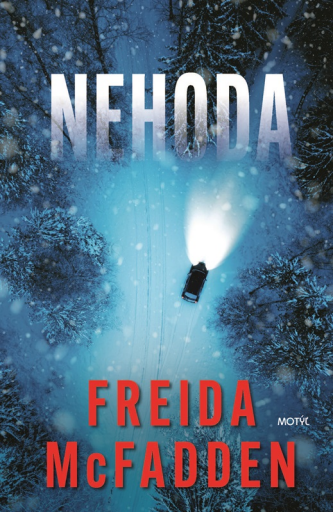

NEHODA

A high-angle, night-time photograph of a dark-colored car driving away on a narrow, snow-covered road. The car's headlights are on, illuminating the path ahead. The road is flanked by dark, snow-laden evergreen trees. The sky is dark blue, and there are faint, out-of-focus light spots suggesting falling snow or distant lights.

FREIDA MOTYL
McFADDEN

NEHODA

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami
Oddelenie D
Väzeň
Frajer

Zo série Pomocníčka:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

NEHODA

**FREIDA
McFADDEN**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE CRASH

Copyright © 2025 by Freida McFadden
All rights reserved.
Translation © Dorota Lamačková, 2025
Cover photo © Oskar Ulvur/Trevillion Images

Napísala: Freida McFadden
Preložila: Dorota Lamačková, 2025
Zodpovedná redaktorka: Stanislava Jedináková
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2025
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148945/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8164-409-2

Pre môjho otca

PREDSLOV

PO NEHODE

Toto je moja prvá vražda.

Ja ľudí nezabíjam. Som *dobry* človek. Neklamem. Nepodvádzam. Nekradnem. Dokonca ani nezvyknem zvyšovať hlas. V živote sa hanbím len za veľmi málo vecí.

Napriek tomu som teraz tu.

Dalo sa čakať, že človek podo mnou bude bojovať, no nie, že až s takou vervou. Taký nápor sa nedal predpovedať.

Ani tie tlmené výkriky.

Ešte by sa to dalo zastaviť. Nie je príliš neskoro. Musím sa rozhodnúť, či chcem naozaj vraždiť. Mám na to asi pätnásť sekúnd. Maximálne tridsať.

Teraz však neprestanem. Nemôžem.

Vtom sa konečne – *konečne* – ten boj skončí. Teraz predo mnou leží bezvládne, nehybné telo. Človek nemusí byť lekárom, aby rozpoznal mŕtvolu.

Čo sa to stalo?

Zaborím si tvár do dlaní a zadržím vzlyky. Plakať nezvyknem, ale v tejto situácii mi plač pripadá vhodný. Ak nebudem nariekať ja, tak kto? Po chvíli sa donútim postaviť a vzhopiť. Na túto vraždu existoval dobrý dôvod.

Bola to jediná cesta.

PRVÁ ČASŤ

TÝŽDEŇ PRED NEHODOU

KAPITOLA 1

TEGAN

Neviem, či zvládnem prejsť k dverám do budovy. Vchod, v ktorom bývam, je od môjho malého Fordu Fusion vzdialený asi pätnásť metrov. To nie je veľa. Za normálnych okolností by som takú vzdialenosť prebehla za pár sekúnd.

Dnes večer však nie.

Bývam v garsónke na prvom poschodí malej bytovky v Lewistone v štáte Maine. Toto je hrozná časť mesta, momentálne si však nemôžem dovoliť nič lepšie. Zmenu v potravinách končím až večer, čo znamená, že vonku je práve teraz úplná tma. Kedysi tu bývala pouličná lampa. Osvetľovala cestu od parkoviska k bytovke, ale asi mesiac po tom, ako som sa sem prisťahovala, v nej praskla žiarovka a už sa ju nikto neobťažoval vymeniť. Keď vypnem predné svetlá, nebudem schopná dovidieť ani na pol metra.

Motor som vypla hneď po zaparkovaní, pretože teraz nemôžem plytvať benzínom. Je taká zima, že aj v aute vidím, ako sa mi parí z úst. V Maine je v decembri teplota vždy pod bodom mrazu. Nakuknem cez čelné sklo a matne rozoznám vchod do budovy. Pouličná lampa tu síce nie je, nad dverami je však svetielko, ktoré mi umožní trafiť kľúč do dierky.

Svieti tiež dostatočne silno na to, aby som si všimla muža, ktorý postáva v tieni pri dverách.

A čaká.

Celá sa trasím a mrvím sa na sedadle, no v poslednom čase je to pre mňa celkom náročné. Do pravej nohy mi vystrelí ostrá elektrická bolesť – to sa mi stáva dosť často. Lekár mi povedal, že sa tomu hovorí *ischias* a spôsobuje ho zapálený nerv v chrbtici. Myslela som si, že môj život už ani nemôže byť horší, ale napriek tomu sa mi ešte podarilo pricviknúť si aj nerv v chrbtici.

Prižmúrim oči do tmy na toho muža pri vchode. Rozmýšľam, čo by tu asi tak mohol robiť. Je príliš veľká tma na to, aby som dokázala rozoznať jeho črty, ale je pomerne vysoký a štíhly. Má na sebe dlhý tmavý plášť, z čoho nemám práve najlepší pocit. Jeho tvár pôsobí hrozivo, aby som však bola spravodlivá, každý vyzerá hrozivo, keď je zahalený v tieni.

Možno má celkom nevinné úmysly. Možno prišiel navštíviť nejakého kamaráta, ktorý tu býva. Alebo je to policajt v utajení. (To asi ťažko.) A možno je... Nuž, nenapadá mi žiadny iný dôvod, prečo by tu niekto postával o pol desiatej večer. Chcem tým len povedať, že tu *nemusí* čakať na to, aby ma prepadol.

V každom prípade, nemôžem presedieť celú noc v aute.

Siahnem do kabelky a vyberiem slzný plyn, ktorý so sebou zvyknem nosiť. Preložím si ho do vrečka na kabáte. Ak mi ten chlap bude chcieť ukradnúť úbohý obsah mojej peňaženky, nech aspoň trochu trpí. Kľúče si preložím do druhého vrečka, aby som k nim mala ľahký prístup, a potom vezmem tašku s potravinami z druhého sedadla a uchopím ju do náručia. Pán Zakir mi vždy dáva štedrú

zľavu na výrobky, ktorým čoskoro uplynie dátum spotreby, a ja sa ich odmietam vzdať len pre to, že pred mojou bytovkou stojí akýsi desivý chlap.

Keď vystupujem z fordu, znova pocítim to pichnutie v pravej nohe. Kabát mám rozopnutý, no s tým nič neurobím, pretože už niekoľko mesiacov ho nedokážem zapnúť. Zips je v poriadku, hoci ak by bol pokazený, presne to by teraz vystihovalo môj život. Nie, dôvod, prečo si neviem zapnúť kabát, je ten, že už nedokáže obopnúť moje vypuklé brucho.

Som takmer v ôsmom mesiaci tehotenstva.

Len čo vystúpim z auta, uvedomím si, aké mám opuchnuté nohy. Počas dvojitej zmeny v supermarkete sa takmer dvojnásobne zväčšili a sotva sa mi zmestia do tenisiek. Narovnáam sa, ako najlepšie viem, a studený vzduch ma udrie do tváre. Počas tehotenstva som čoraz viac unavená, najmä ku koncu dňa, ale ten ľadový vietor ma hneď prebudí.

Zabuchnem za sebou dvere a muž, ktorý sa opiera o stenu pri vchode, mykne hlavou. Stále vidím len akúsi siluetu, ale pozerá sa priamo na mňa. Ruka, v ktorej držím tašku s potravinami, sa mi celá trasie. Druhou rukou siahnem do vrečka po slzný plyn.

Ani sa neopováž ukradnúť mi ten chlieb po záruke, ty hajzel.

Zhlboka sa nadýchнем chladného vzduchu a cieľavedome vykročím ku vchodu do budovy. Vyhýbam sa jeho pohľadu, ako som sa to za tie roky naučila pri ďalších úchyloch, ale cítim, že ma sleduje. Prstami obopínam slzný plyn a nemám ďaleko od toho, aby som ho vytiahla, no vtom preruší moje vystrašené myšlienky známy hlas:

„Tegan?“

Otočím sa smerom k hlasu. Svetlo sponad dverí je teraz dosť jasné na to, aby som rozoznala črty toho muža. Okamžite zo mňa opadne všetko napätie.

„Jackson!“ zakričím. „Preboha, vydesil si ma na smrť!“

Muž, ktorý stojí predou mnou, Jackson Bruckner, má na sebe plášť, pod ním večne pokrčenú bielu košeľu, sivú kravatu a sivé oblekové nohavice. Nie je odtiaľto a predpokladám, že sem šoféroval minimálne dve hodiny, ale vždy keď ma príde navštíviť, pôsobí nadšene.

Jackson vezme moju tašku bez toho, aby som ho o to musela prosiť. Zrazu ma nohy bolia o čosi menej. „Prepáč mi to,“ hovorí. „Chcel som za tebou prísť do supermarketu, ale navigácia mi ukázala, že už je zavretý, tak som prišiel rovno sem. Hovoril som si, že sa asi čoskoro vrátiš, a tak som tu čakal.“

„Mohol si mi napísať,“ zamrmlm. Zrazu sa trochu hanbím za to, že som sa tak bála muža, ktorý má okuliare s hrubými sklami a veľké uši, čo mu odstavajú od hlavy. Teraz, keď už nestojí v tej tme, mi pripadá úplne neškodne. Je roztomilý, ale takým neobyčajným spôsobom.

Mimochodom, nie je otcom môjho nenarodeného dieťaťa. Nie je to ani môj priateľ.

„Písal som ti,“ povie.

Siahnem do kabelky po mobil a skutočne nájdem kopu správ od Jacksona, ktoré som si nevšimla. Samozrejme, že mi písal. Jackson je zodpovedný. Je právnik a má diplom s najväčšou pochvalou z prestížnej vysokej školy. To mi nepovedal, našla som to na internete.

„Zdá sa, že si mi naozaj písal,“ priznám.

Pozrie sa na hodinky. „Objednal som aj čínu. O pár minút ju prinesú.“

Pri zmienke o jedle mi zaškrfka v bruchu. Mala by som jesť za dvoch, ale jem sotva za jedného. „Rezance lo mein s kuracím mäsom?“ spýtam sa s nádejou v hlase.

„Ako inak.“ Usmeje sa na mňa. „Odniesiem ti hore ten nákup a potom sa vrátim dolu po jedlo.“

Aj by som ho bola zastavila, ale nosenie nákupu po schodoch je čoraz ťažšie, pretože mi narástlo brucho. Ak je ochotný to pre mňa urobiť, budem len vďačná.

„Ďakujem,“ poviem.

Pod tlmeným svetlom nad dverami sa nám stretnú pohľady. „Samozrejme.“

Jackson trpezlivo čaká, zatiaľ čo sa snažím odomknúť dvere. V chladnom počasí sa kľúč vždy zasekne a tu je chladno desať mesiacov v roku. Keď sa mi konečne podarí odomknúť, podrží mi dvere ako správny džentlmen. Jacksona mám naozaj rada. Páči sa mi, keď príde s ponukou večere, čo sa v poslednom čase stáva čoraz častejšie.

V skutočnosti však nejde o spoločenskú návštevu. Jackson a ja musíme prediskutovať dôležité záležitosti.

Čoskoro budem bohatšia ako v mojich najblázrovejších snoch.

A to všetko vďaka tomu dieťaťu, ktoré vo mne rastie.

KAPITOLA 2

S Jacksonom vojdeme dnu a obídeme poštové schránky. Nemám náladu na tie účty, ktoré ma v schránke čakajú, aj tak nemám peniaze na to, aby som ich zaplatila. Namiesto toho sa rovno vydáme k dvom schodiskám, ktoré vedú do môjho bytu. Svetlá na schodoch sú slabé a farba na stenách je značne orýpaná, no nikto sa tu nestažuje. Nohy mi pri každom kroku pulzujú, ale čoskoro už budem doma.

Na pár sekúnd sa zastavím na podeste prvého schodiska, aby som si vydýchla. V poslednom čase som stále zadýchaná. Predpokladám, že je to kvôli tomu plodu, ktorý vo mne rastie a bráni mi v tom, aby sa moje pľúca rozširovali tak, ako by som chcela. Alebo to môže byť niečo iné, niečo hrozné. Pýtala som sa doktora *Googla* a nepáčilo sa mi nič z toho, čo mi povedal. Mohla by to byť krvná zrazenina v mojich pľúcach. Mohlo by to byť zlyhanie srdca. Mohla by to byť *tuberkulóza*.

Moje zdravotné poistenie však nič z toho nepokryje, takže sa budem len modliť, aby to nebolo nič vážne.

Jacksonovo čelo sa znepokojene zvráťí. „Si v poriadku?“

„V pohode,“ nadýchnem sa a kývnem na schodisko. „Poďme.“

Keď sa dostaneme na vrchol druhého schodiska, Jacksonovi vo vrecku zazvoní mobil. Vytiahne ho a pozrie sa na displej. „Prišlo jedlo.“

Natiahnem sa po taške s potravinami. „Ty choď dolu a vezmi ho. Ja to už odtiaľto odnesiem.“

Vyzerá pochybovačne. „Určite?“

Škaredo sa naňho pozriem. „Čo si myslíš, že robím každý deň, keď nie si nablízku?“

V jeho vychudnutej tvári sa objaví záblesk viny, aj keď neviem prečo. Nie je Jacksonovou povinnosťou, aby ma počas tehotenstva opatroval. Je od neho pekné, že mi nosí nákup, moje dieťa a ja však nie sme jeho problém. A čoskoro – po podpísaní papierov – ho už pravdepodobne nikdy viac neuvidím.

Jackson mi podá tašku s nákupom. Snažím sa ju udržať v ľavej ruke, zatiaľ čo kráčam po chodbe k bytu a vo vrecku kabáta hľadám kľúče. Dvere sú už takmer otvorené, no vtom sa spoza mňa ozve ostrý hlas:

„Ďalší muž, Tegan?“

Otočím sa a zbadám vodnaté a krvou podliate oči mojej staršej susedky, pani Waldenovej. Raz som dole videla balík, ktorý jej prišiel, a zistila som, že jej krstné meno je Evangelina. Keď sme sa však spoznali, predstavila sa mi ako pani Waldenová, a hoci vedľa seba bývame už dva roky, dala mi jasne najavo, že ju mám stále oslovovať „pani Waldenová“.

„Úprimne,“ hovorí, „robíte z tejto budovy nevestinec.“

Netuším, o čom hovorí. Za celý ten čas, čo bývame vedľa seba, je Jackson okrem môjho brata jediný muž, ktorý ma prišiel navštíviť. A to s ním ani nespávam. Bolo by však zbytočné sa s ňou hádať. Podľa nej by som mala chodiť po budove so šarlátovým písmenom na hrudi.

Pohľad pani Waldenovej klesne na moje vypuklé brucho zahalené čierno-zelenou blúzkou s empírovým pásom, ktorú som si kúpila v sekáči. Okolo goliera má volániky a je taká nevkusná, že mi je z toho až do plaču, ale v čase, keď som si ju kúpila, som nemohla míňať peniaze na oblečenie, ktoré budem potrebovať len štyri alebo päť mesiacov. Tak či onak, pani Waldenová ma neodsudzuje za moju lacnú, škaredú blúzku. Odsudzuje ma, pretože mám dvadsaťtri rokov, som v ôsmom mesiaci tehotenstva a nie som vydatá.

Aby som však bola úprimná, nič ju do toho nie je.

„Chcela som sa vás spýtať, Tegan,“ povie tým chrapľavým hlasom. „Keď sa dieťa narodí, odsťahujete sa?“

Položím si ruku na brucho a pocítim poriadne kopnutie. Jednu vec o tomto dieťati povedať môžem: má kopu energie. Momentálne viac ako ja.

„Možno,“ poviem. „Ešte som sa nerozhodla.“

„Viete, to dieťa bude určite otravné.“ Nadvihne bradu. „Celú noc počúvať ten plač! Čistá nočná mora.“

Znova chytím kľúč trčiaci zo zámky a otáčam ním, kým nepocítim to uspokojujúce cvaknutie. „Počula som, že deti často plačú. To preto, že ešte nevedia rozprávať.“

„Nikto nebude môcť spať!“ pokračuje. „Je veľmi sebecké priniesť novorodenca do komunity plnej dospelých ľudí!“

„Ja som to predsa neplánovala.“

Našpúli pery. „Nie, to mi je jasné.“

Mala som chuť na pani Evangeline Waldenovú vyšteknuť, že ma súdi neprávom. Má o mne rôzne domnienky, ktoré sú nesprávne. Nie som ten typ ženy, ktorá vyhľadáva známosti na jednu noc a nechá sa nabúchať bez toho, aby vedela, kto je otec. Teraz, keď sa mi to však stalo, cítim sa previniť, pretože v minulosti som za to odsudzovala iné

ženy. Mala som v živote ešte veľké plány a ani jeden z nich nezahŕňal tehotenstvo v dvadsiatich dvoch.

Faktom však je, že som v dvadsiatich dvoch otehotnela. *A bol to sex na jednu noc. A až donedávna som nevedela, kto je otcom.*

Takže by som jej teraz len klamala.

Namiesto toho otvorím dvere a usmejem sa na ňu. „Dobrá noc, pani Waldenová.“

„Porozprávam sa s vedením o...“

Zabuchnem za sebou dvere, hoci pani Waldenová ešte nedohovorila. Ak sa chce sťažovať vedeniu, že nelegálne zaľudňujem byt svojím potomstvom, nech sa páči. Ja sa jej podlizovať nebudem. Už nie.

Len čo dostanem svoje peniaze, vypadnem odtiaľto.

Zažnem svetlá vo svojej garsónke, čím si len pripomeniem, aké je to tu hrozne pochmúrne. Hoci biela farba na stenách nie je popraskaná, je mdlá a nevýrazná, podobne ako všetko ostatné v tomto byte. Mám pocit, že na každom kuse nábytku a spotrebiči je vrstva špiny, ktorú nemôžem odstrániť, nech už ju drhnem akokoľvek.

Takto to byť nemalo. Pracovala som na dve zmeny v supermarkete a zúfalo som sa snažila naškrabať dosť peňazí na zdravotnícku školu. Po zmene som si potom mohla len tak ľahnúť na pohovku a pozeráť telku. A napchávať sa popritom večerou. Tehotenstvo v pláne nebolo.

Lenže zhruba o mesiac sa všetko zmení. Budem mať *dieťa*. Živú, dýchajúcu ľudskú bytosť, za ktorú budem niešť zodpovednosť. Nebudem ju môcť nechať samu a bude potrebovať oblečenie, jedlo a neskôr aj vzdelanie. A pravdepodobne mi polovicu noci nedá spať, takže cez deň budem vyzeráť ako zombík.

Vkláznem do svojej malej kuchynky, kde sa sotva zmestím, keďže som už v treťom trimestri. Položím papierovú tašku s potravinami na kuchynskú linku. Kým každý deň odídem zo supermarketu, nájdem výrobky, ktorým sa blíži dátum spotreby alebo sú už po záruke. Dnes som si vzala niekoľko konzerv, chlieb a syr. Takisto som našla aj malé mlieko, ktoré je len deň po dátume spotreby a pravdepodobne bude stále dobré. A päť konzerv tuniaka.

Každá tehotná žena má svoje zvláštne chutky. U mňa je to tuniak. Odkedy mi začal druhý trimester a prestala som mať rannú nevoľnosť, stále túžim po tuniakovi. Kvôli vysokému obsahu ortuti ho nemôžem jesť toľko, koľko by som chcela, ale keby som mohla, dávala by som si ho ku každému jedlu vrátane raňajok. V dôsledku toho som neformálne pomenovala svoje dieťa Rybička.

Bude na večeru tuniak, mami?

Dobre, toto je ďalšia čudná vec. Často si predstavujem, že sa mi moje dieťa prihovára z maternice. Prisahám, že som nezošalela. Viem, že môj osemmesačný plod nedokáže rozprávať, ale občas začujem sladký dievčenský hlások, ako sa ku mne prihovára. Je celkom jasný. Aj keď som ešte nevidela jej tvár, už ju milujem. Chcem, aby mala lepšiu životos ako ja, spolu so všetkými výhodami, ktoré som ja nikdy nemala. A urobím všetko, čo bude treba, aby som jej ho zabezpečila.

Preto sa vôbec necítim previnilo za to, že sa blíži môj deň vyúčtovania.

KAPITOLA 3

O necelých päť minút sa vo dverách objaví Jackson aj s hnedým papierovým vrecom.

Určite by bol odniesol to jedlo do kuchyne, ale ja som naňho príliš rýchla. Vezmem mu to papierové vrecko a on ma nasleduje do bytu. Uši má stále červené od zimy. Roztrhnem vrecko a uvoľnia sa z neho samé lákavé vône. Vytiahnem jednu bielu škatuľu a od nedočkavosti jej trochu natrhnem okraje.

Ani sa neobťažujem s tanierom. Zoberiem vidličku zo zásuvky pri dreze a začnem jesť priamo zo škatule. Nie som si však istá, či je slovo „jem“ to správne. Presnejšie by bolo povedať, že to jedlo „hlcem“. V poslednom čase som stále hladná.

„Prepáč,“ poviem medzi hltmi. „Už som nejaký čas nejedla. Dvojitá služba.“

Zamračí sa. „Je to pre dieťa dobré?“

„Budem to tak robiť už len chvíľu.“

Hoci ja som príliš netrpezlivá na to, aby som sa najedla ako človek, Jackson vyberie zo skrinky nad drezom dva taniere. Z tašky začne vyťahovať ďalšiu škatuľu, ale potom sa zastaví.

„Hej, počuj,“ povie. „Niečo som ti priniesol.“

Bola som taká rozptýlená tým krehkým kuracím mäsom, že som si ani nevšimla malú darčkovú tašku, ktorú Jackson položil na kuchynskú linku – musel ju vziať z auta, keď išiel dole po jedlo. Je ružová a trblietavá, čo mi pripadá vtipné, pretože sa k nemu vôbec nehodí. Neviem si predstaviť, ako ju kupoval v obchode.

Možno mi číta myšlienky, lebo sa rozpačito usmeje. „Je to pre dieťa.“

Hoci si užívam plné ústa rezancov lo mein, z predstavy darčeka sa teším ešte viac. Zatiaľ som nedostala žiadne darčeky pre dieťa. Teda okrem autosedačky, ktorú mi poslal brat. Stále je v kartónovej škatuli, v ktorej bola doručená.

Chytím ružovú trblietavú tašku a pri pohľade na jej obsah zalapám po dychu. Je to doslova tá *najroztomilejšia vec, akú som kedy videla*. Maličký odev vyrobený pre neskutočne miniatúrneho človečika. Zistila som, že sa tomu hovorí dupačky. A na hrudi je ružový nápis, z ktorého sa mi roztápa srdce: *Moja mama ma ľúbi*.

Rybička ma v tej chvíli kopne, akoby súhlasila. Aj keď mi zostáva už len niečo vyše mesiaca, kým príde na svet, ešte som nezačala nakupovať detské oblečenie. Toto je úplne prvý kus. Prezerám si ho a zúrivo pri tom žmurkám. Napriek rastúcemu brušku a neustálym kopancom do rebier mi až tieto dupačky napovedajú, že sa to celé naozaj deje. Budem mať dieťa a toto bude nosiť.

Panebože, ja sa rozplačem.

„Páči sa ti?“ spýta sa dychtivo Jackson.

Ak poviem čokoľvek, čiže aj „áno“, zložím sa. Radšej len prikývnem. A jeho tvár sa rozžiari.

Nič z tohto nie je jeho práca. Nemusí mi nosiť čínú ani rozkošné detské oblečenie. Jednoznačne sem neprišiel